

שוש סולומון – תמונות

● תמונה ראשונה:

שוש (ובר) סולומון בתנועת "הבונים", עומדת ליד ברט (אריה) וולפין, זה עם הזקן... אריה – ראש מחנה, שוש סגנית ראש מחנה. כאן בתמונה הם עומדים בטכס סיום המחנה, והם מחזיקים את דגל הדיו של מחנה הבונים.

בסוף המחנה נשארו שוש ואריה לפרק (לבדם!) את כל המחנה. שוש הייתה אז בת 17. וכשאתי מסתכלת היטב בתמונה אני רואה את יהלי, קרוב לשבעים שנה מאוחר יותר...

- **תמונה שנייה:** שוש בכפר הנשיא – מטפלת בגן שקד. אין לי תמונה ממשית, אבל בזיכרון תמונתה נמצאת.
- **האחות שוש:** במרפאה שלנו, במלחמת יום הכיפורים, במרפאה של ראש פינה, וגם האחות האישית שלי – תמיד אפשר היה להתייעץ אתה, ובדרך כלל היו לה גם כל מיני תרופות נחוצות בבית.
- **האחות שוש:** לפני 18 שנים נפצעתי בתאונת דרכים, והרבה זמן הייתי מרותקת לבית. יום אחד באה אלי שוש ואמרה לי: בואי נצא לטייל. הייתה זאת היציאה הראשונה שלי מהבית, ושוש ליוותה אותי ודרבנה אותי ללכת עוד, בצעדים הראשונים להחלמה.
- **ראש השנה האזרחי:** בימים שבהם כבר לא חגגנו בחדר האוכל את כניסתה של השנה החדשה לעולמנו, בימים שבהם בחצות כבר העדפנו להיות במיטתנו ולישון, התחילה שוש ביוזמה משלה: בכל 31 בדצמבר היא הזמינה את כולנו (החבר'ה מגרעין ה') לארוחת ערב מושקעת ויפהפיה בביתה. אמנם ריימונד היה שף, והכין לא מעט מהמטעמים, אבל שוש הייתה זאת שארגנה, ערכה, וגם הכינה חלקים מהארוחה. אינני זוכרת בבירור כמה פעמים חגגנו עם הסולומונים את ראש השנה האזרחי, אבל זאת בהחלט הייתה מסורת של שנים.
- **צבע לבן:** שוש יצאה לגימלאות, ומיד התחילה בפעילות ציבורית בשכונה. דבר ראשון היא לקחה צבע לבן וצבעה את כל המעקות של כל המרפסות וכל הגינות בשכונת החרמון. פה ושם אפשר עדיין לראות את שרידי שכבת הצבע ההיא.

- **ימים של חולי:** בהתחלה היה זה ריימונד שבריאותו השתבשה. לאורך שנים הוא היה חולה ושוש טיפלה בו. אחר כך גם שוש חלתה. בכל שלב של המחלות, שוש תכננה כבר את ההתנהלות שלהם בתנאים החדשים שנוצרו. וכך השתנתה הדירה, והשתנו אורחות החיים מפעם לפעם על פי שינויי המצב, ותמיד מתוך ראייה קדימה. לשוש היו כישורי ניהול שבעזרתם היא ניהלה את חייה ואת חיי משפחתה.

- **שוש – סלע איתן.** ריימונד נפטר. בבית העלמין אני רואה את התמונה שהרשימה אותי כל כך. שוש – אלמנה חדשה, בעצמה חולה – יושבת על הקלנועית, ונכדיה מקיפים אותה ובוכים, והיא מחזקת אותם ותומכת בהם. איזו אישה חזקה!

• **לשבת ליד מיטתה של שוש:**

בתחילה היו לנו הזדמנויות לא מעטות לנסוע ביחד. הייתי לוקחת את שוש לבית קפה או לטיפולים רפואיים. אחר כך, היו אלה בעיקר ביקורים בביתה, ורוב הזמן ליד מיטתה. הייתי מתקשרת ושואלת אם אפשר לבוא, ותמיד התשובה הייתה: בואי!

מקובל אצלנו, אנשים זקנים, שכשנפגשים מדברים על הרבה דברים, אבל הכלל הוא שכל אחד מדבר רק על מחלה אחת ורק על נכד אחד. שוש לא הרבתה לדבר על מחלתה, לעומת זאת תמיד התעניינה במצב הבריאות שלי ושל חברים אחרים. ומכיוון שלשוש יש 15 נכדים, אי אפשר לצפות ממנה שתדבר על נכד אחד בלבד. יש לה כל כך הרבה לספר ולהתגאות, בהישגים שלהם בצבא ובעבודה, והיא תמיד מעודכנת ומעדכנת עד לפרט האחרון.

בכל פעם שהייתי מגיעה, שוש הייתה שואלת אותי מה נשמע בעולם, בדרך כלל היא התכוונה לעולם של כפר הנשיא. אבל האמת היא ששוש הייתה מעודכנת הרבה יותר ממני במה שקרה בכפר הנשיא. היא הייתה מתקשרת לחברים, בעיקר לכאלה שהיו חולים, והייתה מתעניינת במצבם ומיעצת להם, היא הייתה מוקד של ביקורים של חברים, ובעיקר חברות, וכך אני למדתי ממנה מה חדש בעולם.

• **עוד תמונה אחת**

וזאת התמונה שלעולם כבר לא תהיה. פעמים רבות סיימתי את ביקורי אצלה באמירה: כשתרגישי יותר טוב, נצא לראש פינה לעשות קניות ולשתות קפה. נוחי בשלום ליד ריימונד שלך, שכנתי וחברתי, אני מתגעגעת.

תמר וולפין

